

ה"ת 12165/02/15 - סלעי - החרמון חב' לבניה ופתוח בע"מ, אחים אבו גבל בע"מ נגד משטרת קרית שמונה

בית משפט השלום בקריית שמונה

ה"ת 12165-02-15 סלעי - החרמון חב' לבניה ופתוח בע"מ ואח' נ' משטרת קרית שמונה
תיק חיצוני:

בפני מבקשים	כב' השופט מורן מרגלית
נגד משיבים	
1. סלעי - החרמון חב' לבניה ופתוח בע"מ	
2. אחים אבו גבל בע"מ	
משטרת קרית שמונה	

החלטה

פתח דבר:

ביום 5.2.15 הגישו המבקשות בקשה במסגרתה עתרו להורות למשיבה להשיב לרשותה של המבקשת 2 מחפר זחל הידראולי שנת ייצור 2004 ומשאית מסוג וולבו כולל נתמך (להלן: **התפוסים**).

בתגובתה מיום 10.2.15 הבהירה המשיבה כי התפוסים נתפסו לאחר שהתקבלה תלונה מאת נציגי מנהל מקרקעי ישראל (להלן: **המנהל**) לפיה נעשה שימוש בתפוסים לצורך גניבת מחצבים.

כן צוין בתגובה, כי העבודות במקום אכן נעשו מכוח חוזה בין המבקשת ובין המנהל ואולם, בהתאם לחוזה זה בגין כל משאית עמוסת מחצבים היוצאת מן המקום יש צורך למלא תעודת משלוח.

במקרה דנן, מולאה תעודת משלוח באופן חלקי בלבד מה שמאפשר לבצע גניבה של מחצבים לאורך כל היום כולו.

דיון בבקשה התקיים במעמד הצדדים ביום 16.2.15.

טענות המבקשות:

במהלך הדיון התברר, כי ביום 15.2.15 נמסרה למנהלה של המבקשת 2 הודעה לפיה יוחזרו התפוסים למבקשת 2 (סומן **מ/1**) וזאת, בכפוף לתשלום סך של **23,000 ₪**.

לטענת ב"כ המבקשות, חרף העובדה שהובטח לו על ידי מר יובל כהן ממנהל מקרקעי ישראל כי התפוסים ישוחררו

ללא כל תשלום, הרי שמשגהגיו עובדי המבקשת 2 לגרר ראמה בכדי לקבל את התפוסים, נתקלו הם בסירוב מאת עובדי הגרר לאור הוראה שהתקבלה מן המשיבה שלא לשחרר את התפוסים ללא תשלום הסכום הנזכר לעיל.

לפיכך, עתר ב"כ המבקשות כי תינתן החלטה שיפוטית הקובעת כי התפוסים נתפסו שלא כדין ולחייב את המשיבה להשיב את התפוסים לידי המבקשות ללא כל תשלום.

כמו כן, עתר ב"כ המבקשות לחייב את המשיבה בהוצאות המבקשות בצירוף שכ"ט עו"ד וכן, את שכרם של העובדים אשר נסעו להביא את התפוסים.

טענות המשיבה:

מנגד טענה המשיבה כי התפיסה בוצעה כדין.

נציג המשיבה הפנה לחומר החקירה וציין, כי בהסכם אשר נערך עם מנהל מקרקעי ישראל התחייבה המבקשת 1 לשקול את המחצבים המפונים ולמלא תעודת משלוח בגין כל הובלה והובלה.

פקח מטעם מנהל מקרקעי ישראל הגיע למקום והבחין כי תעודת המשלוח מולאה שלא כדין כך שלא ניתן לדעת כמה מחצבים הוצאו מן המקום.

נהג המשאית ומפעיל הבאגר נחקרו ואישרו כי תעודת המשלוח לא מולאה כראוי.

בנסיבות אלה, כך לטענת נציג המשיבה, קמה למשיבה סמכות חוקית לתפוס את התפוסים בגין חשד לביצועה של עבירת גניבת מחצבים שלא כדין.

דין והכרעה:

לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ועיינתי בתיק החקירה אשר הוגש לעיוני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין טענותיו של ב"כ המבקשות אשר נטענו במסגרת הדיון שהתקיים ביום 16.2.15 לדחייה ואנמק.

המקור הנורמטיבי לתפיסת חפצים מצוי בהוראתו של סעיף 32(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: **הפקודה**):

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה".

מעיון בחוזה הרשאה ומכר (עודפי עפר/ חפירה) אשר נערך בין המבקשת 1 ובין מנהל מקרקעי ישראל ביום 28.12.14 (להלן: **ההסכם**) עולה, כי הינו מתייחס להוצאת אדמת מילוי בהיקף של 1,000 מ"ע לערך ואשר תמורתם תשלם המבקשת 1 למנהל סך של **10,330 ₪**.

במסגרת סעיף 7.3 לחוזה הוסכם, כי כל הוצאה של טובין מן האתר תלווה בתעודת משלוח במסגרתה יפורט: משקל הטובין, תאריך ושעת יציאה.

סבורני כי אין להכביר במילים ביחס לרציונל העומד בבסיס סעיף זה שכן, ברי שמנגנון זה נועד להבטיח הוצאת עודפי עפר בהיקף עליו הוסכם ואשר בגינו נקבעה התמורה בהסכם.

מעיון בחומר החקירה עולה, כי קיימות ראיות אשר יש בהן כדי לעורר חשד סביר שנעשה שימוש בתפוסים להוצאת מחצבים מן האתר מבלי שמולאו תעודות משלוח כראוי לפחות עבור הובלה אחת.

במצב דברים זה, הרי שלא מצאתי ממש בטענת ב"כ המבקשות לפיה המדובר באדמה שהיא קניינם של המבקשות.

המשיבה כאמור תפסה את התפוסים כדין, קיימה חקירה ובסופה הסכימה להשיב את התפוסים לרשות המבקשות ללא תנאים מגבילים כלשהם.

בין הצדדים התגלעה מחלוקת לעניין עלויות הוצאות אחסנתם של התפוסים אשר כעולה מטענות המבקשות מסתכמות הן בסך של **23,000 ₪** כנזכר לעיל.

בעוד שלטענת המשיבה על המבקשות לשאת בהוצאות אלה, טוענות המבקשות שאין לחייבן בתשלום זה.

במסגרת החלטתי מיום 16.2.15 הוריתי למשיבה להבהיר בתוך 3 ימים מהו המקור הנורמטיבי לחיוב בהוצאות אלה, את היקפן וזהות מי שאמור לקבל תשלום זה.

עד למועד כתיבת שורות אלה לא התקבלה תשובת המשיבה וזאת, הגם שמעיון בבקשה אשר הוגשה מטעם המבקשות ביום 22.2.15 עולה, כי ההחלטה אכן הומצאה לידי המשיבה.

חרף התנהלותה זו של המשיבה, הרי שלגופו של עניין לא מצאתי שההליך דנן הוא ההליך המתאים לדון בטענות המבקשות בכל הנוגע לעלויות אחסון התפוסים והפעולות שנעשו לצורך שחרור התפוסים ואף מטעם זה מצאתי לדחותן.

לפיכך, לא מצאתי כי יש מקום בשלב זה לחייב את המשיבה לשאת בעלות אחסנת התפוסים אשר נתפסו כדין או בתשלום הוצאותיהן של המבקשות בגין הליך זה.

סוף דבר:

המשיבה תשיב את התפוסים לרשות המבקשת 2 כאמור במזכר מטעמה מיום 15.2.15 בכפוף לתשלום הוצאות אחסונם.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ה, 24 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.